

ȘORICEII , DOAMNEI MARLOWE

TEXT DE

Frank Asch

ILUSTRĂȚII DE

Devin Asch

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE

Ioana
Văcărescu

Fiecare milimetru al casei lui Eleanor Marlowe era extrem de curat și de ordonat. Podelele erau ireproșabil măturate și curățate. Paharele din dulap scilipeau de parcă erau din cristal. Covorul din salon, proaspăt spălat cu șampon special, mirosea a levănțică, iar pe fiecare măsuță și pe fiecare raft se afla câte un frumos vas cu flori proaspete, răspândind o mireasmă încântătoare.

— Am sosit, a șoptit doamna Marlowe.

Din spatele aragazului a apărut un năsuc împodobit cu mustăți lungi.

— Suntem în siguranță dacă ieșim acum?

— Bineînțeles, puteți ieși liniștiți, a mieunat doamna Marlowe.

În clipa aceea, o întreagă familie de șoricei s-a revărsat din fiecare firidă și colțișor al apartamentului ei.

— Cum a fost azi la bibliotecă? a întrebat-o bunicul Paul.

— A fost o zi destul de plină, i-a răspuns doamna Marlowe. Ajutorul meu nu a venit astăzi la serviciu, nu s-a simțit bine. Așa că am fost nevoită să mă descurc singură cu toți clienții, să pun toate cărțile noi pe rafturi și să le citesc pisoiașilor.

— Și noi am fost tare ocupați, a spus mătușa Gerty. Am lustruit tacâmurile, ne-am ocupat de răsadurile de busuioc și ți-am pregătit o supă delicioasă, de anșoa și arpagic.

— Și eu am ajutat, a intervenit Billy Joe, uitându-se în trusa pentru tricotate.
E gata basca mea?

— Sigur că da, i-a răspuns doamna Marlowe și i-a întins tânărului șoricel o frumoasă bască împletită. Am terminat-o în drum spre casă: am profitat de timpul petrecut în troleu și am tricotate ultimele rânduri.

— Hrm, hrm... și-a dres glasul bunicul Paul. Dacă tot a venit vorba despre troleu, nu cumva, din întâmplare, ai... ăăă...

— Haide, bunicule Paul, l-a încurajat doamna Marlowe. Suntem cu toții prieteni. Dacă ai ceva de spus, spune-o direct!

— Păi... ăăă...

În cele din urmă, bunicul Paul și-a luat inima în dinți și a pus întrebarea la care se gândise toată după-amiaza:

— Nu cumva te-ai oprit în drum spre casă, din întâmplare, la Magazinul cu Delicatese din Pește și Brânză al lui Kat?

— Vai de mine! a exclamat doamna Marlowe. Era cât pe ce să uit!

A scos din sacoșă pentru cumpărături o roată de cașcaval.

— N-am găsit cașcavalul Gouda despre care mi-ați spus, dar cred că o să fie pe placul vostru și șvaițerul acesta.

— Oh, n-o să ne săturăm niciodată de șvaițer! a exclamat bunicul Paul. Nu-i așa, Billy Joe?

— Niciodată! a strigat entuziasmat tânărul șoricel. Mie îmi place să-mi bag nasul în găuri! Cu cașcavalul Gouda n-am cum să fac asta.

În timp ce șoricelii se așezau frumos la coadă, doamna Marlowe a început să taie cașcavalul în cuburi mici.

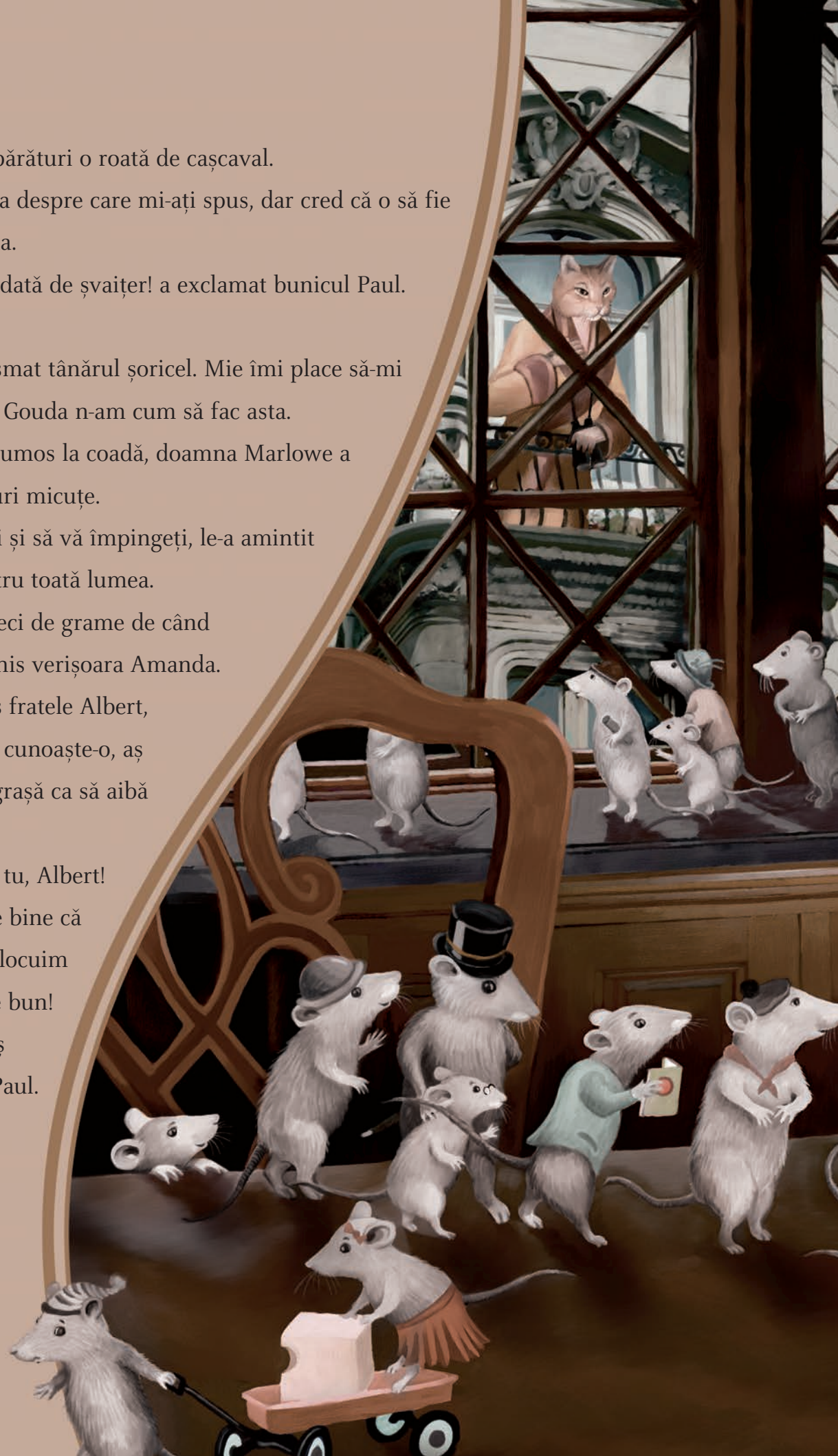
— Nu-i nevoie să vă înghesuiți și să vă împingeți, le-a amintit ea cu blândețe. Avem destul pentru toată lumea.

— Eu m-am îngrășat cu cincizeci de grame de când ne-am mutat aici, a declarat deschis verișoara Amanda.

— Și eu m-am îngrășat, a spus fratele Albert, chicotind ștrengărește. Dacă n-aș cunoaște-o, aș crede că doamna Marlowe ne îngrașă ca să aibă o gustare mai consistentă!

— Vai, ce grozăvii mai spui și tu, Albert! a chițăit mătușa Gerty. Știi foarte bine că doamna Marlowe ne-a invitat să locuim cu ea pentru că are un suflet tare bun!

— Și chiar riscându-și viața, aș putea spune! a adăugat bunicul Paul.

Chiar în clipa aceea s-au auzit niște bufnituri puternice la ușă.

— Poliția! Deschideți ușa! a răsunat o voce mânioasă.

— Repede! Ascundeți-vă cu toții! a șoptit tânăra văduvă.

Șoriceii doamnei Marlowe erau cât se poate de disciplinați. Îi pregătise și îi antrenase ore în șir, așa că fiecare știa unde să se ascundă. Știau, de asemenea, că erau nevoiți să rămână într-o tăcere desăvârșită până le spunea ea că puteau ieși din nou.

BANG BANG BANG!!!

— Deschideți imediat sau scoatem ușa din țâțâni!

— Numai o clipă, vă rog!

Doamna Marlowe a verificat peste tot, asigurându-se că toată lumea era bine ascunsă. Apoi, netezindu-și cu grijă rochia, a răsuflat adânc și a tras zăvorul.

— Eu sunt locotenentul Manx, a rostit un motan cenușiu cu blana lucioasă, în timp ce-i flutura prin față legitimația strălucitoare a Securității din Ținutul Pisicilor, iar el este ajutorul meu, sergentul Baxter.

Doamna Marlowe a simțit mirosul puternic de cremă de ghetete ce se răspândea din bocancii de piele ai motanilor polițiști și faptul că unul dintre ei, ori poate amândoi se dăduseră cu prea mult parfum.

— Ce s-a întâmplat, domnule polițist? a întrebat tânăra văduvă cu un zâmbet amabil.

— Am primit o plângere de la unul dintre vecinii dumneavoastră, i-a răspuns sergentul.

Avem motive să bănuim că adăpostiți șoareci în casă!

— Eu?! Tăinuitoare de șoareci?! a pufnit amuzată doamna Marlowe. Asta-i de-a dreptul caraghios!

— Atunci nu vă deranjează dacă aruncăm o privire prin casă, nu? s-a răstit motanul.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, locotenentul Manx a trântit ușa de perete și a început imediat să inspecteze bucătăria doamnei Marlowe.

— Hmmm... Bucățile astea de cașcaval sunt cam mici pentru o pisică. Tu ce zici, Baxter?

— Cred că sunt numai bune pentru un șoarece, a îndrăznit sergentul să intervină.

— Exact! s-a răstit iar locotenentul. După cum îți spun mereu, detaliile contează. Detaliile, Baxter, sunt cele mai importante!

Doamna Marlowe a mers cât se poate de calmă la dulap și a scos de-acolo o cutie cu biscuiți sărați.

— Tocmai făceam niște mini-aperitive, le-a spus ea în timp ce aranja aspectuos biscuiții și cașcavalul pe o farfurie. Ați dori și dumneavoastră să gustați?

— Adevărul e că arată excelent, i-a răspuns sergentul Baxter.

— N-am venit aici să luăm gustări, Baxter! a exclamat locotenentul Manx. Lasă aperitivul și vino să te uiți la asta!

Brusc, tânăra văduvă a auzit o voce subțirică:

— Psst! Doamna Marlowe, aici!

A privit în jos și, îngrozită, l-a văzut pe Billy Joe, care atârna de codiță de masa din bucătărie.

— Mi s-a prins coada între scânduri când am sărit! a scâncit deznădăjduit șoricelul.

— Îmi pare rău, Billy Joe, a șoptit doamna Marlowe, dar nu te pot ajuta în momentul ăsta.

— Ce-ați spus? a sărit imediat locotenentul Manx.

— Nimic... mă întrebam doar dacă aș putea să vă ajut cu ceva, i-a răspuns doamna Marlowe, zâmbindu-i neliniștită.

— Păi ne-ați putea ajuta explicând ce e cu ăsta! i-a răspuns locotenentul în timp ce scotea din coșul de împletit un pulover micuț, încă neterminat. Nu ți se pare și ție straniu, Baxter?

Sergentul a privit pulovărașul de aproape, analizându-l cu atenție.

— Hmmm... Unul pe față, unul pe dos, a cugetat el cu voce tare. Nu mi se pare straniu! Și soția mea parcă tot unul pe față și unul pe dos împletește.

— Ah, nătângule! Nu mă refer la tehnica de tricostat! a scuipat locotenentul. Vorbesc despre faptul că puloverul acesta este exact pe mărimea unui șoarecel!

— Da, da! Bineînțeles! Acum mă pregăteam să intru în detalii. Doamna Marlowe a oftat, ca și cum și-ar fi pierdut răbdarea din cauza năzdrăvăniilor unor pisoiași obraznici.

— Este exact pe măsura uneia dintre păpușile nepoței mele, le-a replicat ea și a pus pulovărașul înapoi în coșul de împletit.

Motanii polițiști și-au continuat percheziția, uitându-se pe sub mobilă, întorcând pernele, cercetând ce se afla în cutii și în sertare și adulmecând tot ce le ieșea în cale.

— Nu simt decât miros de flori peste tot, a spus sergentul Baxter.

— Daaa, îmi plac tare mult florile! a spus doamna Marlowe, zâmbindu-i fermecător. N-ați dori să vă dau câteva gladiole pentru soția dumneavoastră?

Sergentul Baxter tocmai se pregătea să accepte amabila propunere a văduvei, când a observat grimasa de pe figura locotenentului.

— Ăăă... nu, mulțumesc. Soția mea are și-așa prea multe flori.

— Vai! a exclamat doamna Marlowe. Nici nu-mi pot imagina că e posibil ca cineva să aibă *prea multe* flori!

După ce a percheziționat cu mare atenție apartamentul doamnei Marlowe, locotenentul Manx s-a lăsat, în cele din urmă, păgubaș.

— Haide, Baxter, nu e niciun șoarece aici, a mormăit el întorcându-se, gata să iasă pe ușă.

— Ne pare rău că v-am deranjat, doamnă! a spus sergentul Baxter.

— Mă bucur să fiu de folos Securității din Ținutul Pisicilor, a mieunat doamna Marlowe.

Chiar în clipa aceea, codița lui Billy Joe a alunecat dintre stinghiile mesei, iar cele trei pisici au auzit sunetul inconfundabil al gheruțelor șoricelului, când acesta a aterizat pe gresia din bucătărie.

— Aha! a exclamat locotenentul Manx, întorcându-se cu viteza unei veritabile capcane pentru șoareci. Deci chiar ascundeți șoareci în casă!

